

EL CIRERER

Tinc un bell cirerer molt petitó,
dintre de l'hort que tinc a casa meva,
s'aguanta ferm tant si plou com si neva,
i contemplar-lo hem fa molta il·lusió.

Quan la pandèmia just va començar,
ell anava florint amb energia,
i jo que el contemplava cada dia,
veia les fulles començant a brotar.

Entre fulles el fruit es va formant,
sempre al compàs que la natura mana,
ell va seguint i setmana a setmana,
més gaudeixo del canvi contemplant.

I dona joia saber que vindrà el fruit,
quant a la fi de la floració arribi,
serà quant sabia natura li digui,
ja estàs a punt per ésser recollit.

Peró en mig d'aquesta calma d'encís,
una tempesta tot enverinada,
arriba com una forta ventada,
per portar als metges greu compromís.

Es el maleit virus que arrasa al món,
sense pietat, sens plànyer ni respecta,
que a tota la humanitat afecta,
i canvia les costums de tal com són.

Peró ell, el cirerer s'aguanta ferm,
ignora el mal que al món tant esparvera,
tranquil segueix per la seva drecera,
que ja reposarà al llarg de l'hivern.

ESTEVE PERICH SALA Cardedeu, 7 de maig de 2020